

Nov. 1935
Ude

P A C O kaj J U S T E C O .

Organo de la E^o-beweging:
"Paco kaj Justeco" BRUGGE

Voorzitter: Drs. F. ROOSE, J. & M. Sabbestraat, 12, BRUGGE.

Advertentie: Secretariaat: ROOSE-JE KERGGIETER.

J. & M. Sabbestraat, 12, BRUGGE.

Propagande: Grégoire MAERTENS, Nieuwstraat, 54, ASSEBROEK.

Postrekening nr: 479170 van DE KERGGIETER H.

J. & M. Sabbestraat, 12, BRUGGE.

La Kursevidanto kaj la Kursanino.

—EMBA—

La kurso komenciĝis same, kiel ĝenerale la kursoj kutimas komenciĝi. Sed ĝin gvidis ne s-ro Baghy, nek la metodfama pastro: la gvidanto estis nur samideano Benda, kiu, cetere, estis konvinkita pri sia alta talento kaj - kiel ni vidas - bonege konis la historion, literaturon kaj ĉiufankajn detalojn de la movado.

Li staris sur la estrado kaj klarigadis al la sciavidoj aliĝintoj ke Esperanto jam estas oficiale akceptita mondlingvo: precipe en Germanio oni faras trege multe en la intereso de ĝia disvastigo; antaŭ nelonge oni konstruis tie grandan monumenton por ĝia eltrovinto Zamenhof; krom tio, la Gvidanto akceptis Haroldon de Esperanto kiel oficialan gazeton de la lando politike. Disse en la tuta mondo aperas tre multaj Esperanto-gazetoj. La preciza "ABELA" eldonas la domonatan Literaturan Mondon, kiu estas la suplemento de la SAT-revuo, kiu lasta subtenas sin per la heredaĵo de ALISE en Parizo. La Katolika Espero eldonas la revuon ISE, la Germaniulo eldonas "ISS" en Hungario, kie ISS estas tre favorata de la HESL. La PIRATO de nun aperas en la senkonita Abesinio. Krom tio aperas tre multaj libroj. Antaŭ nelonge verkis la fama verkisto Baghy la intiman romanon PARNASA GVIDILIBRO kiu s-ro Malocsay komentis kaj klarigas en aparta libro titolita VIRTIMOJ kaj Zamenhof jam antaŭ cent jaroj manifestis, ke Esperanto, pro sia interna ideo, nepre venkos tuj post la Geneva Konferenco.

Tiu ĉi parolado de samideano Benda havis grandan sukceson. La gkursanoj flamas aplaudis. Precipe blonda knabino kun ruĝaj lipetoj advinis pleje samideanon Benda. Eĉ por momento ŝi ne turnis la okulojn for de la fama Esperanto-scienculo kaj profesoro, kiu, krom tio, estis bela kaj juna "knabo". Kiam je la fino samideano Benda anoncis, ke en la sekvanta horo li parolos larĝe pri la senco kaj scienco de la movado, la "ekesperantistoj" disiris kun plena entuziasmo.

+

La sekvanta tago, samideano Benda iris promenpaŝe sur la bulvar-do, kiam li subite estis salutata:

-Bonan tagon, samideano Benda!

Kontraŭ li staris la blonda knabino, kiu tiam admire lin rigardis hieraŭ vespere.

-Ĉu vi ne rekonas min? - Ŝi trilis ĉarme kaj varme.

-Ho, kien vi imagas pri mi, kara fraŭlino! Mi havas bonan memoron kaj mi tuj rekonas viajn kursanojn, precipe se ili estas tiel belaj kiel vi. La knabino ĉarme ekridetis.

-Kien vi iras? - Ŝi demandis intire ion poste.

-Promeni.

-Ankaŭ mi havas la saman intencan.

-Nu, ni iru de kune, - proponis s-ro Benda kun ion da instruista gravo.

-Ĉu vi scias, kien ni faru? Ni iru al la monto. Tie ni trovos ombrajn benkojn kaj vi bouvolos paroli pri Esperanto.

La interkonsento estis farita. Ili ekiris.

-Vi eĉ ne imagas, kiel mi ĝojas pri tiu ĉi renkonto - ŝirpis plu la ruĝaj lipoj. - Mi flamas de studemo kaj sciavido kaj min ege interesas ĉio, kio rilatas Esperanton. Ho, kiel mi dezirus paroli kiel vi kaj sci tiel multe pri la movado! Tiam da mirindeĵoj mi jam aŭdis pri Esperanto kaj mi ne estas trekvilla, ĝis mi ellernos la lingvon plene. Ĉu diras, ke la kimra princo postis Esperanto-koradon kaj la Negus Negesti sin rezas per Esperanto-rezilo. Ĉu?

Samideano Benda ja nenion legis pri ĉio ĉi en la Parnasa Gvidlibro (kvankam en tiu libro enestas ĉio, eĉ kio ne enestas en la SAT-vortaro, sed li pensis: se ekzistas Esperanta klingo, kial ne ekzistus ankaŭ Esperanta kravato. Do, tre facile povis okazi, ke en la UEA-kongreso de 1935 en Romo, sinjoro Mussolini promesis, ke konkerinte Abesinion, li devigos la Negus-on, uzi Esperantan klingon. Kaj tio, ke la kimra princo favoris Esperanton. Ĝi estas nenkomprenebla.

-Komprenebla, fraŭlino, - li respondis vigle. Cetere, la plej gravaj kaj potencaj personoj favoras Esperanton. Ili parolas ĉiam tre favore por nia lingvo kaj movado. Bedaŭrinde, ili ankoraŭ ne ellernis la lingvon tiel perfekte kiel mi, sed tio ja estas komprenebla: ili ne havas tempon por tio. Ho, kara fraŭlino, vi eĉ ne imagas, kiel okupitaj estas tiuj gravaj personoj! Sed tamen, ili faras por Esperanto, kiom ili povas. Ekzemple la rusa caro, s-ro Stalin, pentrigis sur la naciajn standardojn la kvin-pintajn stelojn; domaĝe estas nur, ke la pentristo ne sciis, ke nia stelo havas verdan koloron. Ankaŭ la ĉina imperiestro havas kelkajn silkvestojn kun nia insigno. Krome, se aperas Esperanta libro, li tuj presigas la duan eldonon, kion oni tre subtenas en kelkaj eminentaj rondoĵoj japanaj. Unuvort Esperante estas tre-tre progresinta! Oni uzas ĝin ĉie kaj ĉie. Eĉ en milit ĉe ŝturmoj, oni Esperante krias: "Hura!" Nur pretere mi mencias, ke s-ro Bulthuis, la fama verkisto, verkis romanon kun la sama titolo: "Hura! aŭ la Idoj de Paco".

-Belege, belege- krias la knabino. -Ho, kiel mi vin envidas! Kiel mi deziregas scii tiel multe, kiel vi! - ŝi flamis, sed poste malgajigis. - Ho, ho! se mi havus amikon tiel eminentan kia vi, kiel rapide mi progresus en la lingvo-scio! La kurso ja nur rampas, rampas.

Tiuj vortoj flatis samideanon Benda. Ilia rigardo renkontiĝis. Sekrete li komparis sin al sia edzino, kiu konstante grumbas pri lia esperantista agado.

Dume ili atingis la supron de la monto kaj sidigis sub komprenema arbo. Kelkajn momentojn ili silente observadis.

-Mi volonte helpus vin- ekparolis samideano Benda.

-Ĉu vere? - ĝojis la knabino.

-Kiel ne? Ĉu ne ĝuste por tio mi estas ja esperantisto, ke mi eduku novajn adeptojn por la movado?

-Mi dankas! - ridetis la knabino kaj pliproksimiĝis al li tiel, ke unu sentis la varmon de la alia. La atmosfero igis streĉa.

-Mi dezirus, ke ni jam estu ĉe la fino de tiu ĉi kurso- parolis la knabino kun facila ĝemo.

-Kial? Ĉu ĝi jam tudas vin?

-Ne, ne, ne, ne! - ŝi krietis. - Tute ne! Kontraŭe! Mi jam volus esti travivinta la tutan kurson kaj scii ĉion ekscieblan. Mi havas amik-inon, kiu tre bone parolas Esperante, ŝi ĉiam fanfaronas, ke ŝi edziniĝis al la plej bona lernanto de la kurso, al ia komizo. Nu, mi diras tiam, ke tio ne estas tiel granda triumfo, kiel se ŝi estus edziniĝinta al la instruisto mem. Krome, ŝi rakontis ankaŭ tion, ke dank' al Esperanto jam tre multaj knabinoj edziniĝis: unu al franco, alia al ĝinno, alia al serbo ktp. Ĉu vere?

-Jes, certe! Ŝi diris la veron! - pravigis samideano Benda. Aĉetu la Enciklopedion; tie vi trovas amason da tiaj okazaĵoj, kvankam tio estas menciita apenaŭ la duono. Ekzemple mi havas konaton: ankaŭ li edziĝis por Esperanto, eĉ jam eksedziĝis brile kaj sukcese, kvankam tio ne enestas en la Enciklopedio, sed ne grave - enestas en la movado! Ankaŭ s-ro Baghy diris la saman. Ĉu vi scias, kiu li estas? Li estas la fama verkinto de la "Verdkata Testamento" kaj "Streĉitaj Kordoĵ" kaj "Vortoj de Kamarado Lanti", kiujn verkojn eldonis Raymond Schwartz en Parizo, per la helpo de SAT. Tiel estas, kara! Esperanto estas tre progresinta! Jen estas tutaj Esperanto-familioj, ekzemple s-ro Bleier kaj...

-Interese, tre tre interese! - entuziasmis la knabino. - Kara samideano, vi nenion povus de mi peti, kio ajn ĝi estus, kion mi ne plenumus, se vi promesus helpi min en la plej baldaŭ ellerno de la lingvo. Bonas en mi la sen... la sopiro fariĝi plej rapide esperantistino.

-Ho, kara, tre volonte mi faros tion! Plezure mi instruos vin ekster la kurso. Ni interkonsentu pri la tempo. Ekzemple morgaŭ... ne, ne... postmorgaŭ vespere ni povos renkontiĝi kaj poste, ĉiun duan tagon. Ĉu bone?

-Bonege, bonege! Sed mi tre timas, ke mi ne povos ellerni...

-Eh, ne timu! Mi esperas, ke tiel inteligenta knabino, kia vi, bone parolos jam post tri monatoj.

-Ĉu vere?

-Se vi dediĉos al la afero nur duonhoron tage, mia espero nepre realiĝos- li diris entuziasme. Sed poste, kvazaŭ pro subita rememoro, li rigardis sian horloĝon kaj saltleviĝis. -Ho, kara, pardonu! Mi devas kuri al la stacidomo: mia edzino kaj filsto alvenos per la vagonaro de la oka.

La knabino aspektis kvazaŭ briko estus falinta sur ŝian kapon.

-Do, ĝis revido, postmorgaŭ vespere!

-Ne, ne, sinjoro! Subite mi konvinkiĝis, ke...jes, estus domaĝe pri la tempo. Esperanto neniam venkos. Adiaŭ!

Noto de la redakcio:

AELA: Asocio de Esperantistoj Libro-amikoj.

- IPB: Internacia Proleta Esperantistaro.
- Viktinoj: romano de Julio Baghy.
- Parnasa gvidlibro: poezia faklibro de K.Kalocsay kaj S.Waringhien.
- Balthuis verkis "La Idoj de Orpheus".
- Hura: romano de Julio Baghy.
- "Verdkata Testamento": humora poemaro de Raymond Schwartz.
- "Streĉita Kordo": lirika poemaro de Prof.L. Kolomano Kalocsay.
- Lanti: unu de la gvidantaj personoj el la ekstrem maldekstre politika tendenco de la laborista E-movado.
- ISE: Internacio de Socialistaj Esperantistoj.
- HESL: Hungara Esperantista Societo Laborista.

el "Literatura Mondo" Jul.-Aŭg.1956.

En tiu-ĉi numero ni denove republikigas prozaĵon el malnova E° revuo. Ni trovas ĝin tiel bona ke ĝi meritas rememorigon de la legantoj de E° gazetoj. Sed, kvankam tio certe ankoraŭ okazos, ni volas atentigi vin ke tio neniam iĝos sistemo de nra redakcio.

S e r e n e.

Novelito de G. Dymow.

Post kiam en Ameriko la telefono estis inaŭgurita, en la komenca periodo ĝi tute ne funkciis senripoĉe. La nunaj maljunuloj - bankieroj, negoculoj, ĵurnalistoj - eĉ nun indigne rememoras tiujn amarajn batalojn, kiujn ili faris en siaj kontoroj kaj privataj loĝejoj kontraŭ la invento konkuranta la mondon per obstina persisto. Oni rakontas pri tiu tempo, kiel la maljuna arbaristo pri la delonge forpasinta aŭtuno, kiam li faligis urson en la densa de la arbaro.

La gvidantoj de la telefonasocio ne kuraĝis montri sin surstrate, ili kaŝis sin en vilaĝoj, ekster la urbo, kiel kulpuloj, kiuj tremas antaŭ la potenco de la leĝo. La telefonistaro vivis sub la pluvego de malbenoj, tiel ke la pli superstiĉaj post kelke da tagoj forlasis sian oficon.

La ĝenerala malkontento ion post ion iĝis jam minaca. La telefonasocio kun rapida decido establis "plendkontoron". La kontoro estis en grandega halo, kiu plenpleniĝis jam kelkajn minutojn post la malfermo. Kiuj ne povis enveni, tiuj serpentis en longaj vicoj ekstere sur la strato. La homserpento kvaroble ĉirkaŭis la konstruaĵon kaj kreskis de minuto al minuto. La homoj atendis dum horoj. Ke ili povu paŝi antaŭ la promesplenan tablon.

Kaj ĉe tiu tablo, kie oni diidonis juston, favoron kaj bonferon kaj kie ĉiu povis esprimi siajn amarajn sentojn, sidis korpulenta sinjorino, ĉirkaŭe 60-jara. Laŭ sia vizago ŝi similis al la farino Katerino la dua; en la neĝblanka harkrono estis amaso de harpingloj. Kun senlino milda kaj delikata rideto, sen la plej eta signo de malpacienco ŝi aŭskultis la plendon de la popolo, de la malesperaj telefonabonantoj. Ŝia majesta ekster ŝia pacienco, ŝia amika rigardo, ŝiaj bluaĵ okuloj, ŝia milda voĉo ofikis kiel balzamo.

-Ni esploras la aferon. Ni faros ĉion. Trankviliĝu- ŝi diris kaj oni trankviliĝis. La skurgitaj humoroj glatiĝis, oni ĉerpis novan esperon, denove alvidis ilin la belo de la vivo.

-Bonaĵonon mi atendis je la kontakto!- plendis sinjorino. -Pripenŝu! Bonaĵonon! Ne tolereble!

-Estu trankvila. Ni aranĝos ĉion.- diris Katerina la dua.

-Mia telefono sonoris dum la tuta nokto senĉese, ĝemis alia.- Mi ne povis fermi la okulojn. Elĉerpigis mia tuta forto, mi frenenavigis!

-Ni reordigos- respondis la blankharulino kaj adiaŭis la plendanton per milda kappesto.

Kaj tiel estis la afero en la dua, tria tagoj - dum sepajnaĵ.

La 77.777-a plendanto paŝis al la tablo kaj deklaris:

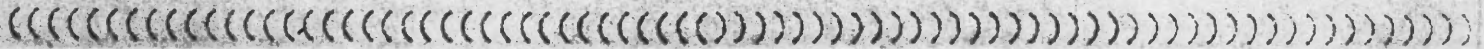
-Lincoln estis eminentulo!

-Trankviliĝu. Ni riparos- respondis la sinjorino kun sia plej bela rideto.

-Washington ŝtatis pomon en sia infanaĝo el la fruktigadono de la najbaroj!

-Ni esploras. Ni aranĝos ĉion- diris pace la sinjorino kaj kappesita ĉar la ununura kaj neantutabilebla oficistino de la plendkontoro estis senespere - surda.

el "Literatura Mondo" Sept.-Okt.1956.

k-4

S E R E N E .

Heinrich Mann, la germana verkisto rakontas:

-Kiam mi estis 15-jara, mi vojaĝis al Parizo kun miaj francoj en mia poŝto. Kiel ĉiu juna verkisto, ankaŭ mi estis scivola pri la nokta vivo de Parizo, precipe pri la spachomarko.

Foje mi estis atestato de bona pariza spachistorio. Ĝi finiĝis per homorrovo. Venis la polico kaj mi ĉiuj devis iri al la gvardiejo. Kiel nei, ankaŭ mi partoprenis la interstigon. Mi defendis min, ĉar oni atakis min. Mia vesto difeniĝis, mia vizago estis sanga. Vane mi diris, ke mi estas germana verkisto, la oficisto alidid min. Mi komencis krii, atesti mian veron kaj atingis, ke la policoficisto sendis policiston al mia loĝejo, ke mia mastrino mia legitima. La policisto revenis, ke mi ne loĝas tie kaj la mastrino min ne konas.

Mi konsterniĝis. La oficisto alvokis min alrigardis. Mi komencis klagi, ke versajne la policisto eraris. Mi loĝas tie kaj tie, en la dua etaĝo jam de monatoj kaj kiu havas intereson malprevigi tion. Mi parolis tion multo ke la oficisto ekscanceliĝis kaj post longa meditado denove sendis tien la policiston. Post dudek minutoj la bravulo revenis, kirante, ke mi ne trompu la policon, neniam mi loĝis tie kaj kiu povas scii, mia internacia fripono mi estas.

Mi vidis, ke la mistfra hzato intervenis. Mi kaptis mian elokventecon kaj estas karakterize pri la kulturo de la franca policoficisto., ke fine li kredis al mi. Mi ne havis legitimilon, laŭ li eĉ ne loĝejon, sed ŝajne li eksentis la sinceron, radiantan al miaj vortoj. Matene je la seso mi liberiĝis.

Mi hejmeniris, ĵetis min en la liton kaj rapide ekdormis, ke laŭeble tuj mi forgesu la nokton.

Tagneze je la dekaŭ, kiel ĉiam, frapis mia mastrino. Li enportis la matenmanĝon, ĉokoladon kaj frukton, poste alokutumis min kaj diris:

-Nokte dufoje serĉis vin la polico. Komprenable, mi diris, ke vi ne loĝas ĉi tie...

el "Literatura Mondo" Majo-Junio 1946.

A M O .

- Neratov -

El la rusa: Estera Szyndelman.

Estis serena, sunplena tago. Tramo rapide kuradis tra sonantaj reloj. En la tramo sidis civitano - Ljaŝkin kaj ridetis al la brilanta, blua neĝo.

Eksentinte les rigardon, Ljaŝkin ekievis la okulojn. Lia persiste ek servis ĉarmega knabino en modesta, blanka peltmanteleto. La okuloj de la knabino estis klaraj kaj iomete mirantaj, kiel de infano.

Dolĉe ekĝemis la koro de Ljaŝkin.

"Ho, Dio mia!" - li ekpensis ĝoje, sed baldaŭ, ekmemorante pri sia blueta nazo kaj malgranda salajro, li ekhontis.

Li turnis sin al la fenestro kaj denove observis la blankan neĝon.

Sed la knabino rigardis plu persiste kaj atente.

Kaj denove ĝoje ekĝemis la koro de Ljaŝkin.

Dio, kia ŝeliĉo! - li ekpensis insipira.

Ĉu vere ... amo?

Ligovka! - ekkriis la konduktoro, maldelikate rompante la rozajn nevojn. - Haltejo por bluaĵ biletaj!

Ljaŝkin ĝemepiris, levis la kolumon kaj eliris. Eliris ankaŭ la knabino. Kaj denove, la trian fojon en la hodiaŭa tago, ekbatis tremante lia koro.

Aŭskultu, civitano! - diris subite la knabino per sonora, juna voĉo. - Pardonu, sed al mi estas tre knata via vizago!

Kvankam iomete malnova, sed tre ĉarma maniero - ekpensis silente Ljaŝkin.

Mi estas preta servi al vi, sinjorino! - li respondis ĝentile, pretiĝante sin por aŭskulto.

Mi rekonus, mi rekonus! - ekkriis la knabino ĝoje. - La voĉon mi rekonus vi, civitano Ljaŝkin, pasintjare donis gladi al mia paĉjo kostumon kaj pantalonon, kaj tri rublojn por tio deni vi forgesis! Kaj eĉ la loĝejon vi forlasis tiam! Estas tre senhonte de via flanko!

Ljaŝkin malheliĝis. Li ekprenis la sakaton, kalkulis en arĝento kaj en paperoj 2 rublojn 95 kopekojn, ŝovis ilin en la manon de la knabino kaj foriris.

Tede sonoraŝis la tramoj. Kaj stultege, brilanta neĝo dolorege pikis la okulojn.

el "Literatura Mondo" Jan.-Febr. 1936.

"Er is geen Duitse muziek, muziek is muziek." (Daürigo)

Graag had ik dit onderwerp meer uitgediept, want tenslotte bestaat ook muziek naar de Godsdienstige overtuiging, de sociale richting e.a. Plaatsgebrek belet het mij.

Voor belangstellenden kan ik o.a. volgende werkjes vermelden:

1. Beteekenis van de Muziek door Paul Collaer.
Vorm en uitdrukking in de muziek. Met uitgebreide discografie.
Ive Basisreeks n°15. Uitgave Manteau Brussel (-1943-) 91 blz.
2. Geest en klank door Willem Pelemans.
Een inleiding tot verdieping van het Muzikaal genot.
Ive Basisreeks n°8. Uitgave Manteau Brussel (-1941-) 70 blz.
3. Het begrijpen van muziek door Maarten Dijk.
Een poging tot verdieping van het muziekgenot.
Fano-serie NV. Uitg. Maatsch. Van Lagham Slaterus en Visser.
Arnhem -1931- 110 blz.
4. Mens en melodie door Wouter Paap.
Schijfwerpers n°47. Uitg. Het Spectrum Utrecht - 104 blz.
5. Muziek beluisteren door Willem Pelemans.
Uitgave L.J. Kujn Brussel -1932- 46 blz.

Fons Norro.

NOTA: Wij wenschen na deze belangrijke bijdrage nu nog het volgende.
Zijn er geen drie leden die eens aandachtig Hooft's "Warenar",
"l'Avare" van Molière en "De koopman van Venetië" van W. Shakespeares
willen lezen en ons elk hun studie over de hoofdfiguur willen inzenden?
Of is er zelfs niet één lid dat het van alle drie de werken wil doen?

La ekesto de la ĉelscienco.

-H. De Kerngieter-

Ĉu vi scias ke ĉaŭris jarcentoj antaŭ ol ni venis al la kono de la vivanta materio? Tio nur estis ebla depost kiam oni eltrovis la mikroskupon per kiu oni sufiĉe videble povis atingi pli grandaĵojn de malgrandaĵoj kaj akiri envidiĝovan en la per la okuloj ne videbla konstruo de la vivanta materio.

La unuan mikroskupon ni dankis al nia samlingvano Antonia van Leeuwenhak (Delft 1632-1724). Li nen akriĝis sian benoĵojn kaj malgraŭ la malperfekteco de tiuj aparatoj, kaj la ne posedado de sufiĉe da helpmaterialo li faris multajn observojn pro kiuj nun ankoraŭ ni admiras lin.

Granda paŝo estis farita de la Angla botanikisto Robert Hooke. En 1667 li publikigis unu serion da figuroj de malgrandaĵaj vivantoj estaĵoj ankaŭ de maldikaj tranĉoj de botelkorko kiujn li en aparta artikolo priskribis.

Li vidis ke la korko estas konstruita kiel mielĉelaro konsistanta el malgrandaĵaj ĉambretoj, al kiuj li donis la nomon ĉeloj (cellula-kamertĵes).

Tro baldaŭ estis trovataj de Leeuwenhoek kaj aliaj esploristoj la samaj ĉambretoj en diversaj kreskaĵaj pecoj. En la morta korko Hooke nur vidis la vandojn de la ĉambretoj. Dum la priserĉoj sur freŝa Materio, oni venis al la konstato ke la ĉeloj estis plenaj je iu mukeca materio. Tiamaniere ekestis la unua ĉelkono en la botaniko. Kiel ĉefolmento, kiel la ver vivanta peco estis konsiderata la ĉelvando, ne la enhavo. Longan tempon oni restis ĉe tia opinio malgraŭ ke multaj novaj eltrovoj estis farataj kaj malgraŭ ke oni trovis en la ĉelenhavo unu apartan veziketon: la ĉelkorno.

La definitiva paŝo al la ĉelscienco ĉe la kreskaĵoj estis donata de M. Schleiden ĉirkaŭ la jaroj 30 de la pasinta jarcento. Kaj proksimume samtempe estis montrata de Th. Schwann, profesoro en Lieĝo, ke ankaŭ la besthistoj estas konstruitaj el ĉeloj.

(daŭrigota)

~~~~~  
Vlaamsche Esperantisten, uw blad is

F L A N D R A

E S P E R A N T I S T O

uitgebreid, actueel, interessant, veelzijdig, goed ingelicht.

Uitgegeven door Flandra Esperanto-Instituto V.z.W.  
Instelling voor Esperanto-Onderwijs & Propaganda.

Redactie & Administratie: P. Van Humbeekstraat, 3, BRUSSEL-WEST.

Losse nummers: 5 FR. Abonnement tot einde 1945 (3 Nrs) 36 FR.  
Postrekening 3268.51 van F.E.I. BRUSSEL.

~~~~~